



Minnetavle: Frode Halle

Nedenstående er den tale som Lauritz Lofstad så gripende fremførte ved Frode Halles bære:

"Det er med dyp respekt og tungt hjerte jeg i dag står ved Frode Halles bære. Man har bedt meg legge ned en krans på vegne av hans krigskamerater fra den siste verdenskrig og spesielt fra alle dem som fikk stå under hans kommando på Østfronten - i takknemlighet for det han var for dem - den gang - og i alle årene inntil hans livsløp var fullendt.

Frode Halle fikk et langt og rikt liv. Han fikk utfoldelse for sine store anlegg og evner og realiserte seg selv som få, bl.a. som ledende ingeniør ved store vei- og jernbaneanlegg i Iran, men fremfor alt som befalingsmann, offiser, på østfronten. Det var utvilsomt hans største utfordring. Etter alle disse år og ansikt til ansikt med livets avslutning, er ikke spørsmålet om han var på den riktige eller gale siden under krigen påtrengende. Men hvordan var han som menneske? Hvordan levet han sitt liv?

Efter moden overveielse valgte han Østfronten. Det var for ham den riktige side. Med krigsskole som bakgrunn bar han med seg i felten mange av de beste egenskaper som har kjennetegnet den norske offiser. Han var en rolig, sindig og dyktig fagmilitær.

Han tilstrebet ikke sin personlige karriere, som enkelte gjorde, og henlot seg ikke til noen unødig risiko som kunne ha kostet hans undergivne dyrt. Hans medfødte autoritet, hans menneskelighet midt i en hard tid og den omsorg og omtanke han alltid utviste, gjorde at han nøytt stor tillit og respekt i alle kretser, ikke minst blant sine menn, det være seg som kompanisjef i Den norske Legion på Leningradfronten omkring 1942/43, senere som regimentsadjutant i Pansergrenaderregiment Norge

som var innsatt ved Narva, og endelig fra våren 1944 som kommandør for Den norske Skijegerbataljon i Finland.

Det var under sin permisjon til Norge i juni 1944 at han måtte oppleve at hans bataljon blev nedkjempet av russerne og det falt så mange unge nordmenn. Frode Halle tok seg meget nær av dette, fordi han følte at han burde ha vært hos sine menn på dette tidspunkt og kanskje fått anledning til å påvirke hendelsesforløpet.

Det var Frode Halles store fortjeneste at han etter kampene fikk samlet bataljonen med tildelte reserver og bygget den opp igjen til en kampdyktig enhet som han under tilbaketrekningen høsten 1944, etter Finlands kapitulasjon, under store påkjenninger og med minimale tap førte velberget tilbake til fedrelandet.

Efter hjemkomsten til Norge drev han igjennom at han blev dimittert fra divisjonen til tross for sterkt og alvorlig press fra tysk side. Han ville ikke bli involvert i noen kamphandlinger i Norge.

Hans store omsorg for sine menn fortsatte etter krigen, da han var den første formann for den hjelpeorganisasjon som blev stiftet for å hjelpe krigsskadede kamerater og falnes etterlatte.

Ved hans bære går i dag våre tanker først og fremst til hans familie som vil oppleve savnet, hans barn, barnebarn og søsken.

Vi kamerater vil minnes ham i takknemlighet og ærbødighet, ikke bare som den avholdte offiser fra krigens dager, men også som den gode kamerat og venn i de mange efterfølgende år.

Vi lyser fred over Frode Halles minne."

For eget vedkommende kan vi bare tilføye at de av oss som var så heldige å få tjene noen måneder under ham i Den norske Legion, følte at vi stod underlagt en personlighet. Gav han på sin lavmælte måte uttrykk for misnøye, da var hver enkelt mann utilfreds med seg selv.

Han var lederen som det var en glede å vise honnør også under fangenskapet. Også der syntet han seg som kamerat og likemann.

Vi vet at Den norske Skijegerbataljon stod hans hjerte nærmest, og har stor forståelse for det. Det var jo egentlig i Finland også vi skulle ha tjenestegjort.